

Рум рӯъёро барпо месозад — шумораи чаҳор

*Аз нав зинда кардани баҳсҳои кӯҳна: мубориза бар сари тафсири
нубувват дар адвентизм*

Jeff Pippenger

2024-08-08

Ба мо пешакӣ огоҳӣ дода шудааст, ки дар рӯзҳои охир «баҳсҳои кӯҳна» аз нав зинда хоҳанд шуд.

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо низои тӯлонӣ ва давомдори миёни ҳақиқат ва гумроҳиро тасвир мекунад. Ин низоъ ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чизҳое ки пештар буданд, боз такрор хоҳанд шуд. Баҳсҳои кӯҳна аз нав эҳё хоҳанд гардид, ва назарияҳои нав пайваста ба миён хоҳанд омад». *Selected Messages, book 2, 109.*

Бешубҳа, он баҳсҳои қадим кӯшиши шайтонӣ буданд барои суст гардондани нақши Руми Муосир, зеро маҳз Руми папавии айёми охир рӯъёро барқарор месозад. Дар таърихи адвентизм чандин намунаи ин воқеият вучуд дорад. Аввалинаш баҳси миёни протестантҳо ва миллеритҳо буд, чунон ки дар чадвали пешоҳангони соли 1843 нишон дода шудааст. Ягона ишорае дар чадвали муқаддаси пешоҳангони соли 1843, ки «аз ҷониби Худованд роҳнамоӣ шуда буд ва набояд тағйир дода шавад», ва ишораи мустақим ба як ҳақиқати нубувватии Каломи Худо набуд, тасвири баҳси миллеритҳо бо протестантҳои он давра буд. Протестантҳо «ғоратгарони қавми туро»-и Дониёл боби ёздаҳ, ояти чордаҳро Антиохус Эпифанес мешумориданд, дар ҳоле ки миллеритҳо медонистанд, ки он Рум аст.

«164 Марги Антиохус Епифанес, ки, албатта, бар зидди Шоҳи шоҳон барнаҳост, зеро ӯ 164 сол пеш аз таваллуд шудани Шоҳи шоҳон мурда буд». Чадвали Пионерии 1843.

Баъдан миёни Ўйемс Уайт ва Уриё Смит дар бораи дуруст муайян кардани «подшоҳи шимол» дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл баҳс ба миён омад. Ўйемс дар муайян кардани «подшоҳи шимол» дар оятҳои охири Дониёл 11 ҳамчун Руми папавӣ, ё чунон ки ман онро меномам, Руми муосир, ҳақ буд. Смит баҳс мекард, ки «подшоҳи шимол» дар Дониёл 11:36 Фаронсаи атеистӣ буд.

«Ояти 36. Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суханони шигифтангез хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он чи муқаррар шудааст, ба амал хоҳад омад.

«Подшоҳе, ки дар ин ҷо муаррифӣ мешавад, наметавонад ҳамон қуввае бошад, ки охири бор ёдоварӣ шуд; яъне қудрати папавӣ; зеро агар ин мушаххасот ба он қувва татбиқ карда шаванд, дуруст намебароянд». Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 292.

Смит ҳангоми изҳор доштани суҳанони зерин «тафсири хусусии» худро ворид намуд: «Подшоҳе, ки дар ин ҷо зикр шудааст, наметавонад ҳамон қуввае бошад, ки бори охир ёд гардид; яъне, қудрати папагӣ; зеро агар мушаххасот ба он қувва татбиқ карда шаванд, мувофиқ нахоҳанд омад». Каломи Худо ҳаргиз хато намекунад, ва аз ҷиҳати дастурӣ нодуруст аст, ки барои инкори сохтори равшани дастурии ин порча аз як пешниҳоди инсонӣ истифода бурда шавад. Оят мегӯяд: «ва подшоҳ», ки ин тақозо мекунад подшоҳе, ки муайян карда мешавад, ҳамон подшоҳе бошад, ки дар порчаи пешин муаррифӣ гардидааст. Ҳеҷ далеле дар бораи подшоҳи нав вучуд надорад, ва Смит тасдиқ мекунад, ки «ҳамон қуввае, ки бори охир ёд гардид» «қудрати папагӣ» буд. Ё дар китоби худ эътироф мекунад, ки аз ояти сиё як то ояти сиё панҷ қудрати папагӣ дар назар аст, ва бо вучуди он ки ҳеҷ далели дастурие вучуд надорад, ки дар ояти сиё шаш подшоҳи наvero муайян созад, ё танҳо баҳс мекунад, ки оятҳои баъд аз ояти сиё панҷ хусусиятҳои нубувватии қудрати папагиро ифода намекунанд. Бинобар ин, ё андешаи худро дар бораи Фаронса ворид месозад.

Ҳангоме ки Смит ба ояти ҷиҳилум муроҷиат мекунад, пояи нодурусти пешгӯиёе, ки ё бо тафсири хусусии худ бино кардааст, ёро водор месозад, ки ҷанги сечонибаро муайян намояд; ҷанге, ки тибқи фарзияҳои ё подшоҳи ҷанубро Миср мешиносонад, ки дар он оят бар зидди Фаронса «тела медиҳад», ва Туркияро ё ҳамчун подшоҳи шимол муайян мекунад, ки ё низ бар зидди Фаронса меояд. Ин тафсири иловагии инсонӣ намунаи пешгӯиёро бино мекунад, ки дар он Смит Армагеддони аслиро муайян мекунад, ки дар он Туркия ба сӯи Ерусалим раҳсипор мешавад ва поёни муҳлати имтиҳони инсонро нишон медиҳад, вақте ки Микоил бармехезад. Дар таърихи адвентизм китобҳои зиёде навишта шудаанд, ки нодурустии ҷунин татбиқро ба дурустӣ муайян кардаанд.

Мақсади ин мақола баррасии натиҷаҳои тафсири хусусии Урия Смит нест, балки танҳо муайян намудани он баҳсест, ки вақте ё ба тарғиби тафсири хусусии худ оғоз кард, ба миён омад; зеро вақте Ҷеймс Уайт ба назари ғалатандешонаи ё муқобил баромад, ин дар адвентизм ба як самти дигари баҳс табдил ёфт, ки дар он шинохти дурусти Рум тавассути татбиқи бардурӯғ мавриди ҳамла қарор гирифт.

Ҳамчунин баҳси тӯлонӣ ва кашолёфтае дар бораи «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл вучуд дошт, ҳангоме ки адвентизми лодикиёӣ назари муртадонаи протестантиро пазируфт, ки «қурбонии доимӣ»-ро дар китоби Дониёл ҳамчун хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ муайян мекард, дар муҳолифат бо ҳақиқати поягузори собитшудае, ки «қурбонии доимӣ» рамзи Руми бутпараст буд.

«Сипас ман дар бораи «ҳамарӯза» (Дониёл 8:12) дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо хиради инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар бораи «ҳамарӯза» дар назари дуруст муттаҳид буданд; аммо дар саргардонӣ аз соли 1844 инҷониб, назарҳои дигар пазируфта шудаанд, ва торикӣ ва ошуфтагӣ аз пайи он омадаанд. Вақт аз соли 1844 инҷониб озмоиш набудааст, ва дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад шуд». Early Writings, 74.

Дар замони интиҳо, дар соли 1989, вақте ки шаш ояти охирини боби ёздаҳи Дониёл кушода шуданд, подшоҳи шимол он вақт ҳамчун Рими папавӣ шинохта шуд, ҳамон тавре ки Ҷеймс Уайт пештар дар баҳси худ бо Уриё Смит муайян карда буд. Уайт, ҳангоми баррасии иштибоҳи Смит, усули «сатр бар сатр»-ро ба кор бурд. Уайт далел меовард, ки агар қудрати охирине, ки дар боби дуюми Дониёл тасвир шудааст, ва қудрати охирине, ки дар боби ҳафтуми Дониёл тасвир шудааст, ва қудрати охирине, ки дар боби ҳаштуми Дониёл тасвир шудааст, ҳамаашон Рим бошанд, пас бар асоси се хатти шоҳидон, қудрате ки дар боби ёздаҳи Дониёл ба анҷоми худ мерасад, Рим аст, на он тавре ки Смит даъво мекард, ки он Туркия бошад.

Ҳаракати нубуввати фариштаи сеюм, ки дар соли 1989 оғоз ёфт, чанде пас аз 11 сентябри соли 2001 бо баҳсе дар бораи боби якуми китоби Юил рӯ ба рӯ гардид. Дар панҷ ояти аввал, ду шоҳид — аввал наслҳо, сипас ҳашарот — вайроншавии тадриҷиро, ки Рум бар Адвентизм овардааст, муайян месозанд. «Мастон» дар нубувват, мувофиқи Ишаё, ҳамон «мардони истехзокунандае» мебошанд, ки «бар Уршалим ҳукмронӣ мекунанд». Онҳо дар насли чорум ва ниҳой бедор мешаванд. Ин вайроншавии тадриҷӣ вайроншавии рӯҳонист, зеро он Уршалими айёми охирро мавриди хитоб қарор медиҳад, ва аз замони исёни соли 1863 ба баъд, адвентистони ҳафтӯзаи Лоадикия тадриҷан аз таълимоти Рум нӯшиданд.

Қаломӣ Худованд, ки бар Юил ибни Фатуил нозил шуд. Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш фаро диҳед, эй ҳамаи сокинони замин. Оё чунин чизе дар рӯзгори шумо, ё ҳатто дар рӯзгори падарони шумо, воқеъ шудааст? Аз он ба фарзандони худ ҳикоят кунед, ва фарзандони шумо ба фарзандони худ, ва фарзандони онҳо ба насли дигар. Он чиро, ки малахча боқӣ гузошт, малах хӯрд; ва он чиро, ки малах боқӣ гузошт, кирми хазанда хӯрд; ва он чиро, ки кирми хазанда боқӣ гузошт, кирми баргхор хӯрд. Бедор шавед, эй мастон, ва гиря кунед; ва нола кунед, эй ҳамаи майнӯшон, ба сабаби шароби тоза, зеро он аз даҳони шумо гирифта шудааст. Юил 1:1–5.

Пас аз фуру рехтани биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк, чунин фаҳмида шуд, ки борони охирон он гоҳ ба «пошидан» оғоз кард ва баҳси Ҳабаққуқ боби дуюм, ки дар таърихи миллериит ба иҷро расида буд, бори дигар оғоз ёфт. Ин баҳс дар бораи методологияи дурусти нубувватӣ буд.

Ман бар бурчи посбонии худ хоҳам истод, ва бар манора қоим хоҳам шуд, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ман ҳангоми маломат шуданам чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан сабт намо, то ҳар кӣ онро бихонад, битавонад бидавад. Зеро рӯёи ханӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи таъхир кунад, мунтазири он бош, зеро он ҳатман хоҳад омад, ва дер нахоҳад кард. Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил ба имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳамчунин, азбаски ӯ ба шароб хиёнат мекунад, вай марди мутақаббир аст ва дар хона наместонад; ӯ хоҳиши худро мисли дӯзах вусъат медиҳад, ва мисли марг аст ва сер намешавад, балки ҳамаи халқро назди худ гирд меоварад ва ҳамаи қавмро назди худ ҷамъ мекунад. Ҳабаққуқ 2:1–5.

Санчиши Ҳабаққуқ ду рамзан санчиши ҳаракати саду чилу чаҳор ҳазорро ифода мекард, ки он хангоме оғоз ёфт, ки фариштаи қудратманди Ваҳй, боби ҳаждаҳ, дар 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Он гоҳ миёни онҳое, ки бар пояҳои адвентизм, ки дар харитаи пешоҳангони соли 1843 тасвир ёфтааст, истода буданд, ва онҳое, ки дар Ҳабаққуқ «ба василаи шароб» таҷовуз мекунанд ва «майнўшон»-и Юёил буданд, ки он гоҳ «бедор шуданд», танҳо барои он ки «шароби нав» аз «даҳони» онҳо бурида шавад, ихтилофе оғоз ёфт.

Калимаи ибрии «сарзаниш кард» дар ояи аввал маънои «баҳс кард»-ро дорад. Далеле, ки ба посбонони миллериш дода шуд, дар чадвали пешсафонаи соли 1843, ки дар моҳи майи 1842 ба амал омадани иҷрои ҳамин оятҳо таҳия гардида буд, таҷассум ёфта буд. Як гурӯҳе, ки бо имони худ зиндагӣ мекарданд, дар бораи паёми ҳақиқати ҳозираи нубувватӣ барои он давра бо гурӯҳи дигаре, ки бо шароб таҷовуз мекард, дар баҳс буданд. Онҳо мастони Юёил мебошанд, ки бедор шуда мебинанд, ки шароб, ки рамзи таълимот аст, аз даҳонашон бурида шудааст. Онҳо мастони Эфроими Ишаё мебошанд, ки бар Уршалим ҳукмронӣ мекунанд ва қодир нестанд китоби муҳршударо дарк намоёнд.

Вой бар тоҷи такаббур, бар мастони Эфроим, ки зебоии пуршукӯҳи онҳо мисли гуле пажмурда мешавад, ва бар сари водихои фарбеҳони касоне аст, ки аз май мағлуб шудаанд! Инак, Худованд касе тавонову пуриктидор дорад, ки мисли тӯфони жола ва боди ҳалокатбор, мисли селоби обҳои нерӯманди лабрес, онро бо даст бар замин хоҳад афканд. Тоҷи такаббур, мастони Эфроим, зери пойҳо поймол хоҳад шуд.... Дар ҷои худ бимонед ва дар ҳайрат афтед; нола кунед ва фарёд занед: онҳо мастанд, вале на аз май; меланганд, вале на аз нӯшокии қавӣ.... Бинобар ин, эй мардони истеҳзокор, ки бар ин қавме, ки дар Уршалим аст, ҳукмронӣ мекунад, каломи Худовандро бишнавед. Зеро ки Худованд бар шумо рӯҳи хоби амиқро рехтааст, ва ҷашмони шуморо бастааст; анбиё ва сардорони шуморо, яъне бинандагонро, пӯшонидаст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби муҳршуда гардидааст, ки онро ба касе донишманд медиҳанд ва меғӯянд: «Илтимос, инро бихон». Вале ӯ меғӯяд: «Наметавонам, зеро ки он муҳр шудааст». Ва китобро ба касе медиҳанд, ки донишманд нест, ва меғӯянд: «Илтимос, инро бихон». Вале ӯ меғӯяд: «Ман донишманд нестам». Ишаё 28:1–3, 14; 29:9–12.

Баҳси Ҳабаққуқ миёни майзадагони Эфроим ва онҳое ки бо имон ба Каломи нубуввати Худоро меҷаҳзанд, ба таври мушаххас ҳамчун баҳс дар бораи методологияи дуруст бар зидди методологияи нодуруст дар шаҳодати Ишаё муайян карда мешавад; зеро Ишаё нишон медиҳад, ки маҳз методологияи «сатр бар сатр» аст, ки майзадагонро ба лағзиш меоварад ва онҳоро ба аҳди марг дохил месозад.

Лекин онҳо низ аз шароб гумроҳ шудаанд, ва аз нӯшокии саҳт аз роҳ берун рафтаанд; қоҳин ва набӣ аз нӯшокии саҳт гумроҳ шудаанд, онҳо аз шароб фурӯ бурда шудаанд, аз нӯшокии саҳт аз роҳ берун рафтаанд; онҳо дар рӯё гумроҳ мешаванд, дар доварӣ пешпо меҳӯранд. Зеро ҳамаи дастархонҳо аз қай ва палидӣ пур шудаанд, ба тавре ки ҳеҷ ҷои поке нест. Ё ба кӣ донишно таълим хоҳад дод? ва ба кӣ фаҳмиши таълимо хоҳад бахшид? ба онҳое ки аз шир ҷудо шудаанд, ва аз синаҳо канда шудаанд. Зеро ҳукм бояд бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо: Зеро Ё бо лабҳои лакнатзада ва бо забони дигар ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба

онҳое ки Ў гуфта буд: Ин аст оромие, ки бо он шумо метавонед хастаро ором кунед; ва ин аст таровате: вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо буд; то ки онҳо раванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Бинобар ин каломи Худовандро бишнавед, эй мардони истеҳзокунанда, ки бар ин қавме ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунед. Азбаски шумо гуфтаед: Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах созиш кардаем; вақте ки тозиёнаи селобвор бигзарад, он ба мо нахоҳад расид: зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ гардондаем, ва дар зерӣ ботил худро пинҳон кардаем. Ишаё 28:7–15.

Он гоҳ Ишаё муайян мекунад, ки Худо ба баҳси Ҳабаққуқ чӣ чизро ворид намуд, ки бар майнӯшон доварӣ меовард, ва он санги асос буд — «ҳафт маротиба»-и Левӣ бисту шаш, ки он аввалин пешгӯии замонӣ буд, ки Қабраил ва фариштагон Вилиям Миллерро ба фаҳмидани он раҳнамоӣ карданд.

Пас бинобар ин чунин мегӯяд Парвардигор Худо: Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд мениҳам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ, бунёди устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро ба ресмон ва адолатро ба шокул хоҳам гузошт; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рӯфта хоҳад бурд, ва обҳо ҷои пинҳониро зерӣ об хоҳанд кард. Ва аҳди шумо бо марг бекор хоҳад шуд, ва созишномаи шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи селосо гузарад, он гоҳ шумо аз он поймол хоҳед шуд. Ишаё 28:16–18.

Чанде пас аз он ки Худованд қавми Худро ба роҳҳои қадим бозгардонд, аз 11 сентябри соли 2001 сар карда, гурӯҳе буд, ки дар ин ҳаракат иштирок мекард ва ба ҳулоса омад, ки чор ҳашароти Юил исломро аз воӣ сеюм намояндагӣ мекунанд. Вақте ки усули «сатр бар сатр» барои қавми Худо дар он насли охири кушода шуда буд, як қоидаи калидии нубувват шинохта гардид. Он қоида татбиқи сегонаи нубувват аст, ва гурӯҳе ки муайян кард, ки чор насли Юил исломро аз воӣ сеюм намояндагӣ мекунанд, ин қоидаи татбиқи сегонаи нубувватро нодуруст ба кор бурд, то татбиқи нодурусти худро устувор нигоҳ дорад.

Сипас, дар давраи замони соли 2014 ба Шайтон иҷозат дода шуд, ки бо барномаи ҳамчинсгароёнаи «woke», ки аз Британияи Кабир ва Австралия баромада буд, ба ин ҳаракат дохил шавад; барномае ки ҳамлаи худро бар тафсири бардурӯғи таърихе бино намуда буд, ки дар Дониёл боби ёздаҳум, оятҳои як то понздаҳ тасвир ёфтааст. Роҳбарони тарафдори ҳамчинсгароӣ, ки ба ин ҳаракат нуфуз карда, ба он ҳамла оварданд, дар ниҳоят иддао карданд, ки адвентиизм бояд аз попи Рум узр пурсад, зеро гӯё нисбат ба зиддимасеҳ, яъне попи Рум, айбдоркуниҳои дурӯғини пеш оварда бошад. Ҳадафи ин ҳамла он буд, ки ҳаракат кушта шавад, ва пеш аз ҳама, дар бораи ҳуди ҳамон порча (Дониёл 11:1–15), ки дар он ҷо «ғоратгарони қавми ту» муайян карда мешаванд, сардаргумӣ ба вучуд оварда шавад.

Ҳамаи ин баҳсҳо кӯшиши Шайтон буданд, то рамзи Руми папавиро дарҳам биандозад. Ба гуфтаи хирадмандтарин марде, ки то ба ҳол зистааст, зерӣ офтоб ҳеҷ чизӣ наве нест. Имрӯз низ баҳс бори дигар бар асоси муайян кардани Рум, ки ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» рамзгузори шудааст, бино ёфтааст. Тафсири нав ва хусусӣ иддао мекунад, ки «ғоратгарони

қавми ту» Иёлотӣ Муттаҳида аст, ва бо чунин гуфтан онҳо, ошкоро, огоҳ нестанд, ки ин айнан ҳамон баҳсест, ки аввалин баҳс миёни миллеритҳо ва протестантҳо буд; ва низ аз он мақоли куҳане, ки ба нависандаи асри шонздаҳум Қон Ҳейвуд нисбат дода мешавад ва мегӯяд: «Ҳеч кас он қадар кӯр нест, мисли онҳое ки намехоҳанд бубинанд». Варианти дигари ибораи ӯ чунин аст: «Ҳеч кас он қадар қар нест, мисли онҳое ки намехоҳанд бишнаванд». Эҳтимолан бештари онҳо намедонанд, ки ин ибора ба Ҳейвуд нисбат дода мешавад, ва ҳамчунин намефаҳманд, ки ибораи Ҳейвуд аз порчаҳои Китоби Муқаддас, монанди он чи дар Ирмиё, Ишаё омадааст ва аз ҷониби Исо дар Аҳди Қадид иқтибос шудааст, гирифта шудааст.

Акнун инро бишнавед, эй қавми аҳмақ ва беақл, ки чашмҳо доранд ва намебинанд; гӯшҳо доранд ва намешунаванд. Ирмиё 5:21.

Маҳз «шарирон»-и Дониёл ва «бокираҳои нодон»-и Матто ҳастанд, ки «афзоиши дониш»-ро намефаҳманд. Афзоиши дониш дар соли 1989 пеш аз ҳама шинохти он буд, ки шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл бархостани ниҳой ва сукути ниҳои ҳокимияти папавиро, ё чунон ки ман онро Руми Муазир номида будам, муайян месозанд. Ин оятҳо Иёлотӣ Муттаҳидаро муайян мекунанд, аммо танҳо муносибати Иёлотӣ Муттаҳида бо қудрати папавиро. «Шарирон» ва «нодон» дар муқобили «хушмандон» гузошта шудаанд, ва хушмандон дар рӯзҳои охир дар бораи афзоиши дониш дар соли 1989 фаҳмиш доранд. Нодон касоне ҳастанд, ки чашм доранд, вале намебинанд, ва гӯш доранд, вале намешунаванд.

Ва овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кист, ки барои Мо биравад?» Он гоҳ гуфтам: «Инак, ман ҳозирам; маро бифирист». Ва Ӯ гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шунида, бишнавед, вале нафаҳмед; ва дида, бубинед, вале дарк накунад”. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онҳоро гарон соз, ва чашмҳои онҳоро бибанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯчӯ намоянд, ва шифо ёбанд». Ишаё 6:8–10.

Мардуми мавриди хитоб дар боби шашуми Ишаё, онҳоянд, ки даъво доранд дар паёми «ҳақиқати ҳозира», ки 11 сентябри соли 2001 расид, қарор доранд; зеро Ишаё 6 ин порчаро ҳамчун воқеае нишон медиҳад, ки хангоме руҳ медиҳад, ки «замин аз ҷалоли Худованд пур аст». Замонате ки фариштаи Ваҳй 18 нозил гардид, замин ба ҷалоли Худо мунаввар шуд, вақте ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо ламсе аз ҷониби Худо фурӯ афканда шуданд.

Дар сола ки подшоҳ Уззиё вафот кард, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахта нишаста буд, баланд ва сарфароз; ва домани ҷомаи Ӯ маъбадро пур мекард. Болотар аз он серафимҳо меистоданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо дутои онҳо рӯи худро мепӯшонд, ва бо дутои онҳо пойҳои худро мепӯшонд, ва бо дутои онҳо парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст». Ва останаҳои дар аз овози нидокунанда ба ларза омаданд, ва ҳона аз дуд пур шуд. Ишаё 6:1–4.

Хоҳар Уайт эълони фариштаро бо он воқеае мепайвандад, ки оғозгари он аст, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум заминро бо ҷалоли худ пур месозад.

«Вақте ки Худо ният дошт Ишаъёро бо паёме назди қавми Худ фириштад, Ё аввал ба ин набӣ иҷозат дод, ки дар рӯё ба муқаддастарини муқаддасот дар дохили муқаддасгоҳ назар афканад. Ногоҳ дарвоза ва пардаи дарунии маъбад гӯё бардошта ё канор кашида шуданд, ва ба Ё иҷозат дода шуд, ки ба дарун, ба муқаддастарини муқаддасот, назар кунад, он ҷое ки ҳатто поҳои набӣ наметавонистанд ворид шаванд. Пеши назари Ё рӯёи Яхува падид омад, ки бар тахте баланд ва барафрошта нишаста буд, ва домани ҷалоли Ё маъбадро пур мекард. Гирди тахт серафимон буданд, чун посбонон гирди Подшоҳи азим, ва онҳо ҷалолеро, ки онҳоро ихота мекард, инъикос менамуданд. Вақте ки сурудҳои ситоиши онҳо бо оҳангҳои амики сачда садо медоданд, сутунҳои дарвоза ба ларза меоманд, гӯё ки аз заминларза ҷунбонда мешуданд. Ин фариштагон бо лабоне, ки гуноҳ онҳоро наёлӯда буд, ҳамду санои Худоро фурӯ мерехтанд. “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо”, нидо мекарданд онҳо; “тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст”. [Нигаред ба Ишаъё 6:1–8.]»

«Сарофимоне, ки гирди тахт ҳастанд, аз ҳашмати ҷалоломези Худо ҳангоми дидани ҷалоли Ё ҷунон пур аз тарсу эҳтироми муқаддасанд, ки ҳатто барои як лаҳза ҳам ба худ бо мафтунӣ наменигаранд. Ситоиши онҳо барои Худованди лашкарҳост. Вақте ки онҳо ба оянда менигаранд, замоне ки тамоми замин аз ҷалоли Ё пур хоҳад шуд, суруди зафармандона аз яке ба дигаре бо нағмаи хушоҳанг танин меандозад: “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо.”» Gospel Workers, 21.

Ишаъё, ки намояндаи қавми Худо дар давраи муҳригузори буд, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, паёме гирифт, то онро ба қавме расонад, ки ҷашм доштанд, вале интиҳоб намекарданд, ки бубинанд, ва гӯш доштанд, вале интиҳоб намекарданд, ки бишнаванд. Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, анҷоми давраи муҳригузори яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро бо оғози он нишон медиҳад. Дар анҷом боз фиристодае хоҳад буд, ки бо Ишаъё ифода мешавад ва паёмеро ба қавме мерасонад, ки интиҳоб мекунанд, ки набинанд ва нашнаванд. Он паём поксоии ниҳони яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро ба вучуд хоҳад овард. Он паём калимоти Ҳақиқат аст, ки аз шаҳодати нубуввати Худо оварда мешавад. Он шаҳодати нубувватӣ ҳамон «рӯё» аст, ки бо қудрате, ки ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» рамз шудааст, барқарор мегардад.

Дар мақолаи навбатӣ мо ҳар яке аз ин баҳсҳоро мегирем ва онҳоро бар якдигар ба тарзи «сатр бар сатр» меорем. Хатти Миллеритҳо, хатти Смит ва Уайт, хатти «қурбонии ҳамешагӣ», хатти «подшоҳи шимол» дар соли 1989, хатти ҳашароти Юил ва баҳси кунунӣ. Шаш баҳси кӯҳна, ки ҳангоме бо усули «сатр бар сатр» дида шаванд, ба таври равшан ҳақиқати баҳси аввалро, ки бар харитаи пешоҳангони соли 1843 тасвир шудааст, тасдиқ менамоянд. Он ҳақиқат ин аст, ки Рум «ғоратгарони қавми ту» аст, ки худро боло мебардоранд, ва сукут мекунанд, ва рӯёро барқарор месозанд.

«Ман дидам, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост; ки дасти Ё бар он буд

ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон медошт, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти Ё бардошта шуд». Early Writings, 74.

Рад кардани ҳақиқатҳое, ки дар он чадвал омадаанд, ҳамзамон рад кардани нуфузи Рӯҳи Нубувват аст; ва он чадвал муайян месозад, ки «рӯъё»-ро Рум, на Иёлотии Муттаҳида, барқарор мекунад, яъне ҳамон рӯъёе, ки Сулаймон ба мо таълим медиҳад, ки бе он «рӯъё» қавми Худо ҳалок хоҳанд шуд.

«Шайтон аст... пайваста қалбакиро пеш меорад, то аз ҳақиқат дур созад. Фиреби охириини маҳз Шайтон ин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро бетаъсир гардонад. “Дар ҷое ки рӯъё нест, қавм ҳалок мешаванд” (Масалҳо 29:18). Шайтон бо ҳилагарии бисёр, ба роҳҳои гуногун ва ба воситаи василаҳои гуногун амал хоҳад кард, то эътимоди қавми бақияи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ муталотим созад.»

«Нисбат ба Шаҳодатҳо кинае барангехта хоҳад шуд, ки шайтонист. Амалкардҳои Шайтон чунин хоҳанд буд, ки имони калисоҳоро ба онҳо мутаазил созад, ба ин сабаб: Шайтон наметавонад чунин роҳи равшане барои ворид кардани фиребҳои худ ва бастании ҷонҳо дар гумроҳии худ дошта бошад, агар хушдорҳо, мазамматҳо ва пандҳои Рӯҳи Худо риоя карда шаванд». Selected Messages, book 1, 48.

«Он ки зери зоҳирро мебинад ва дилҳои ҳамаи одамонро меҳонад, дар бораи онҳое ки нури бузург доштанд, меғӯяд: “Онҳо аз сабаби ҳолати ахлоқӣ ва рӯҳонии худ на андӯхгинанд ва на ба ҳайрат афтодаанд.” Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз аъмоли зишти худ лаззат мебарад. “Ман низ фиребҳои онҳоро баргузида, тарсояшонро бар сарашон хоҳам овард; зеро вақте ки даъват кардам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; вақте ки сухан гуфтам, онҳо нашенданд; балки дар пеши назари Ман бадӣ карданд ва он чиро интиҳоб намуданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо ба онҳо гумроҳии қавӣ хоҳад фирестод, то ки ба дурӯғ имон оваранд,” зеро онҳо “муҳаббати ростиро қабул накарданд, то наҷот ёбанд,” “балки аз ноинсофӣ ҳаловат бурданд.” Ишаё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11, 10, 12.»

«Устои осмонӣ пурсид: “Қадам фиреби пурзӯртар метавонад зехро гумроҳ созад аз ин вонамуд, ки шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунед ва Худо қорҳои шуморо қабул мекунад, ҳол он ки дар воқеият шумо бисёр чизҳоро мувофиқи сиёсати дунявӣ ба амал меоваред ва бар зидди Яхува гуноҳ мекунед? Оҳ, ин фиреби бузург аст, як гумроҳии дилфиреб, ки ақлҳоро ба тасарруф мегирад, вақте ки одамоне, ки замоне ҳақиқатро шинохта буданд, сурати худотарсиро ба ҷойи рӯҳ ва қудрати он хато мегиранд; вақте ки онҳо гумон мекунанд, ки сарватманданд, аз неъматҳо афзун шудаанд ва ба ҳеҷ чиз ниёз надоранд, дар ҳоле ки дар воқеият ба ҳама чиз эҳтиёҷ доранд.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 249, 250.